

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: UsI-625/16-11

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-I-78-P-111-14/16-55-1

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

..... dana 06-10-2016 20.....

Omot u privitku. Primjeraka 1 Priloga -

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivani Horvat, sucu pojedincu, uz sudjelovanje Božice Bilen, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Siniše Varge, ministra zdravlja, Zagreba, Lepa Ves 8, kojeg zastupa opunomoćenica Mirna Hećimović, odvjetnica u Zagrebu, Ilica 191f, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, nakon održane usmene i javne rasprave, 21. rujna 2016.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje Odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Broj: 711-I-78-P-111-14/16-47-8 od 20. siječnja 2016.

Obrazloženje

Osporavanom Odlukom tuženika za povredu ZSSI-a utvrđenu točkom II. izreke osporavane Odluke Povjerenstva broj: 711-I-66-P-111-14/15-33-5 od 15. siječnja 2015. dužnosniku Siniši Vargi izrečena je sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. Zakona o sprječavanju sukoba interesa, obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 15.000,00 kuna koja će se izvršiti u pet jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 3.000,00 kuna.

U pravodobno podnesenoj tužbi i tijekom spora tužitelj u bitnome navodi da je obrazloženje tuženika u pobijanoj odluci u suprotnosti sa člankom 42. ZSSI-a, jer istim nije propisano da bi počinjenje nekog od zabranjenog djelovanja dužnosnika iz članka 7. samo po sebi predstavljalo težu povredu odredbi ZSSI-a, te da je iz navedene odredbe vidljivo da se za povredu iz članka 7. može izreći i opomena. Smatra da slijedom navedene okolnosti osim što predstavlja pogrešno utvrđeno činjenično stanje te predstavlja posljedično i pogrešnu primjenu materijalnog prava. Nadalje navodi kako je nesporno da je osnivač navedene udruge no ne može se reći da je bio donedavni predsjednik udruge s obzirom da je od dana upisa nove osobe ovlaštene za zastupanje prošlo gotovo 2 godine. Također navodi kako tuženik ničim nije utvrdio na koji je to način utvrdio postojanje namjere (kao težeg oblika krivnje) na koji način je ostvario privatne interese udruge, a posebno na koji način je ostvario privatne interese članova udruge, imajući u vidu u koju je svrhu navedena udruga osnovana te da je

ista osnovana prvenstveno kao udruga za promicanje medicinskih struka a da je predmetni kongres organiziran isključivo u cilju edukacije liječnika primarne zdravstvene zaštite što se samo i jedino može smatrati javnim interesom. Ističe kako nikakva sredstva nisu dodijeljena udruzi CIMS, da nije postojala nikakva namjera niti ostvarena dobit niti za udrugu niti za njezine članove te smatra da ni na koji način ne postoje razlozi zbog kojih bi se istom odmjerila teža sankcija. U konačnici navodi kako je tuženik pogrešno utvrdio činjenično stanje u odnosu na razloge zbog koji je odmjerio težu sankciju i uzeo u obzir okolnosti koje nisu dokazane u prethodno provedenom postupku pred tuženikom, a posebno ne one okolnosti koje bi ukazivale na potrebu za težom sankcijom.

Tijekom spora ističe kako je sankcija koja je njemu izrečena, sankcija izrečena u funkciji ministra koju tužitelj u trenutku donošenja osporavane odluke više nije obavljao. Također da ako se tuženik, a rukovodi se, smatra tužitelj diskrecijskim pravom tada kriteriji moraju biti ujednačeni te smatra da se može povući paralela s predmetom na koji upućuje u podnesku od 17. kolovoza 2016.

Stoga predlaže da Sud tužbu usvoji i poništi osporavanu Odluku Povjerenstva u cijelosti.

Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom spora u bitnome navodi, pozivajući se na odredbu članka 44. stavka 1. ZSSI-a, da se diskrecijska ovlast tuženika odnosi na ocjenu koje okolnosti odnosno utvrđene činjenice čine samu povredu težom ili utječu na posljedice povrede, s obzirom da ove okolnosti Zakon ne propisuje, kao i na ocjenu koja vrsta i visina sankcije je primjerena utvrđenoj težini i posljedicama povrede Zakona. Ističe kako je kroz svoju praksu u pojedinim predmetima prilikom odabira vrste sankcije utvrđene povrede članka 7. ZSSI-a uvijek tretirao kao teže povrede Zakona, odnosno, povrede s težom posljedicom. Navodi da imajući na umu da je zakonodavac propisao mogućnost da se za povrede članka 7. ZSSI-a izreknu i druge zakonom propisane lakše sankcije, smatra da bi se trebalo raditi o osobito olakotnim okolnostima da se za bilo koju od povreda iz članka 7. ZSSI-a pa tako i predmetnu iz članka 7. točke c) izrekne lakša vrsta sankcije, a takve olakotne okolnosti tuženik u predmetnom postupku nije utvrdio. Napominje da je opomenu, kao lakšu vrstu sankcije kroz praksu izricao sa određene povrede članka 14. ZSSI-a. Smatra da načelan stav zauzet kroz praksu, da su zabranjena djelovanja iz članka 7. ZSSI-a teže povrede toga Zakona te da je sankcija iz članka 42. stavka 1. točke 2. ZSSI-a načelno primjerena vrsta sankcije za ove povrede, osim što je sukladan zakonskim granicama ovlasti, nije ni u suprotnosti sa svrhom zbog koje je tuženiku dana diskrecijska ovlast odabira vrste i visine sankcije, a to je postizanje, pored ostalog, specijalne i generalne prevencije sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti u smislu članka 1. stavka 2. ZSSI-a. Nadalje navodi da ne može biti sporno da se konstatacija da je tužitelj bio donedavni predsjednik udruge odnosi na razdoblje proteklo od prestanka obavljanja ove funkcije u udruzi do donošenja navedene odluke kojom je počinjena utvrđena povreda Zakona, a ne do dana donošenja osporavane Odluke tuženika. Navodi kako činjenični zaključci o tome na koji je način tužitelj ostvario privatne interese udruge CIMS i njegovih članova te zaključak o postojanju namjere u njegovom postupanju, a koji se osporavaju u tužbi već su bili utvrđeni u prethodno osporavanoj odluci od 15. siječnja 2015., a u tom dijelu je Odluka već potvrđena pravomoćnom presudom naslovnog suda poslovni broj UsI-480/15 od 17. lipnja 2015. Smatra kako je u tom dijelu potvrđen i zaključak tuženika o irelevantnosti činjenice da je nakon odluke o dodjeli 50.000,00 kuna potpore udruga CIMS odustala od korištenja tih sredstava, dok je brzinu postupanja tužitelja (donošenja odluke o pokroviteljstvu istog dana kad je molba za pokroviteljstvom zaprimljena u Ministarstvu zdravlja) tuženik cijenio kao pokazatelj namjere da se utvrđeni privatni interes doista i ostvari. Slijedom navedenog smatra da je tuženik prilikom donošenja osporavane Oduke o sankciji od 20. siječnja 2016. cijenio sve bine okolnosti prethodno utvrđenog činjeničnog stanja iz potvrđenog dijela Odluke od 15. siječnja 2015. te da je pravilno

primijenio materijalno pravne odredbe ZSSI-a o odmjeravanju i izricanju sankcije za utvrđenu povredu ZSSI-a. Tijekom spora ističe kako je netočan navod tužitelja da je tuženik nedosljedan u primjeni prakse pri izricanju sankcija, a u odnosu na odluku Povjerenstva na koju se tužitelj poziva navodi kako u istoj nije izrečena sankcija iz razloga svrsishodnosti i to svrsishodnosti u tehničkom smislu (nenaplativost jer je prošlo više od godinu dana od kada je isti prestao biti dužnosnik). Također da je netočno da tužitelj ne obavlja dužnost više od godinu dana budući da je dužnost ministra zdravlja obavljao od 6. mjeseca 2014. do 1. mjeseca 2016., da je točno da u trenutku odlučivanja više nije obavljao navedenu dužnost, međutim, smatra da se svrha izricanja sankcije postiže budući da tužitelj i dalje obavljao javnu dužnost (zastupnik u Saboru).

Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporavanog rješenja Sud je izvršio uvid u spis kao i spis tuženika koji sadrži podatke o činjeničnom stanju utvrđenom u upravnom postupku, te je održao usmenu i javnu raspravu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud ocjenjuje da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Člankom 42. stavkom 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 48/13.-pročišćeni tekst i 57/15. – dalje u tekstu: ZSSI) propisano je da za povredu odredbi ovog Zakona Povjerenstvo osobama iz članka 3. ovog Zakona može izreći sljedeće sankcije:

1. opomena,
2. obustava isplate dijela neto mjesečne plaće,
3. javno objavljivanje odluke Povjerenstva.

Člankom 44. stavkom 1. ZSSI-a propisano je da sankciju obustave isplate neto mjesečne plaće Povjerenstvo izriče u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kuna vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona, pri čemu sukladno stavku 2. istog članka sankcija obustave isplate dijela neto mjesečne plaće dužnosnika ne može trajati dulje od dvanaest mjeseci, a iznos obuhvaćen obustavom ne smije prelaziti jednu polovinu neto mjesečne plaće dužnosnika.

Naime, u konkretnom slučaju osporavana odluka donesena je u izvršenju pravomoćne presude ovog Suda, poslovni broj: UsI-480/15-14 od 17. lipnja 2015., kojom je, između ostalog, zakonitom ocijenjena točka II. izreke Odluke tuženika, broj: 711-I-66-P-111-14/15-33-5 od 15. siječnja 2015. te je naloženo tuženiku da donese novu odluku o sankciji.

Postupajući po navedenoj presudi tuženik je donio osporavanu Odluku kojom je za utvrđenu povredu iz članka 7. točke c) ZSSI-a tužitelju izrekao sankciju iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a, obustavu isplate dijela mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 15.000,00 kn koja će se izvršiti u 5 jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 3.000,00 kn.

Naime, tuženik je osporavanu odluku donio, između ostalog, uz obrazloženje da kao okolnosti koje upućuju na opravdanost izricanja više sankcije unutar zakonom propisanog raspona, tuženik je cijenio činjenicu da je tužitelj počinio povredu ZSSI-a kao nositelj visoke javne dužnosti člana Vlade Republike Hrvatske te je stoga povodom obnašanja visoke javne dužnosti osobito dužan pridržavati se etičkih načela u obnašanju javne dužnosti te služiti kao primjer časnog, poštenog, savjesnog i odgovornog postupanja. Na opravdanost izricanja više sankcije ukazuje i okolnost da je tužitelj, donošenjem odluke kojom se ostvaruje privatni interes udruge čiji je dužnosnik osnivač, jedan od sveukupno šest članova te donedavni predsjednik, narušio povjerenje građana u tijela javne vlasti. Nadalje, kao okolnost koja je utjecala na izricanje više sankcije tuženik je, navodi se u obrazloženju osporavane odluke, uzeo u obzir i brzinu obrade zahtjeva udruge, iz čega proizlazi namjera dužnosnika da prihvatanjem pokroviteljstva i dodjelom sredstava navedenoj udruzi, ostvari privatni interes

udruge te posredno njenih članova kao i da je navedenim privatnim interesima dao prednost u odnosu na javne. Konačno, na okolnost koja je utjecala na opravdanost izricanja više sankcije unutar zakonom propisanog raspona, upućuju okolnosti da tužitelj odluku o prihvatanju pokroviteljstva nije poduzeo na temelju dokumentacije na temelju koje bi se moglo objektivno ocijeniti i utvrditi kvaliteta projekta, reference organizatora te uopće značaj podržanog događaja, slijedom čega tuženik smatra primjerenim tužitelju izreći sankciju kakva je određena izrekom osporavane odluke.

Naime, imajući u vidu činjenicu da je u konkretnom slučaju osporavana odluka donesena u izvršenju pravomoćne presude ovog Suda, činjenicu da je osporavana odluka i u pogledu vrste i u pogledu visine donesena u granicama ovlasti i u skladu sa svrhom radi koje je ovlast dana, da je tuženik vodio računa o okolnostima konkretnog slučaja, ocijenio i u obrazloženju odluke naveo razloge na kojima temelji odluku o visini izrečene sankcije, pri čemu se napominje da predmet ovog spora nije ocjena zakonitosti drugih odluka tuženika, prigovori tužitelja nisu osnovani odnosno, pravno odlučni te se osporavana odluka ocjenjuje zakonitom.

Imajući u vidu sve navedeno valjalo je, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14.), odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 21. rujna 2016.

Sudac:

Ivana Horvat, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave rješenja. Žalba odgađa izvršenje presude (članak 66. i članak 70. Zakona o upravnim sporovima).

DNA:

1. Odvjetnica Mirna Hećimović, 10 000 Zagreb, Ilica 191 f
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, 10 000 Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5
3. U spis

Za točnost otpavka – ovlašten službenik:
Snježana Miletić

